

Az elsüllyedt világom II.

Qin császár és a nyolcadik birodalom

A fűzfa az udvarban állt, ahol Apám nyírta a fűvet, én pedig a sanyarikafa körül játszottam. Apám azóta kivágatta, arra hivatkozva, hogy nem kap elég vizet. Amikor ott laktunk, volt mellette egy nyitott tetejű fémdoboz, Apám mindig pontosan körbenyírta a benzines fűvágóval, amit én soha nem tudtam beindítani. Nem tudom, miért, de többször öntöttem a dobozba vizet, mindaddig, míg aztán Apám rám nem szólt, hogy ne csináljam. A szomorúfűzre soha nem másztam fel, de nagyon szerettem, mert ott volt az imaház mellett, ahogy Apám hívta azt az épületet, ahol a rostélyost sütötte.

Árkáná szíve

Árkádia királysága mindössze egyetlen képen létezik. Valamikor a nyolcvanas évek végén készülhetett, még nem állt a ház. Egy családi fénykép, amelyen mindenki rajta van. Anyámnak nyolcvanas évek végi, göndör frizurája van, én Nani ölében ülök, Nagymama fogja a lábomat. Apám kihúzza magát. Árkádiában többé nem kel fel a nap.

A doboló ember

Az óvodában az óvó néni megkért mindenkit, hogy rajzolja le a szüleit. Apámat nem rajzoltam le. Ha mégis, eltűnt az emlékek azon tárházában, ahol nem tudom elérni. Ami biztos, Anyám arca megmaradt. Narancssárga a bőr színe, vagy rózsaszín, így tartottam akkor helyesnek. És valamiért mégis lila flomaszterrel színeztem ki a fejét.

Rebeka, a tó kalóza

Emeletes házban laktunk, ezért Anyámék fogadtak egy asszonyt, aki néha eljött takarítani. Az is előfordult, hogy ha nem volt más munka, csak énám vigyázott. Ültem Anyámék hálósobájában, vagy az enyémben csukott zsalugáterek mögött, és bámultam a falat. Ő bekapcsolta a diavetítőt, és hol a *Tamás bátya kunyhójából*, hol pedig az *Egri csillagokból olvasott fel* részleteket.

A csillagok gyógyítója

Szerettem a kertben, különösen amikor még Apám nem vágta le a fűvet. Gyufásskatulyákkal a zsebemben nézelődtem, keresgettem. Apró, zöld bogarakat találtam. Tetszettek, beletettem néhányat a dobozba. Olyanok, mint a szemed, mondta Anyám, amikor megmutattam neki a kincseimet. Kiszaladtam a teraszra, le a lépcsőn a kertbe, belekukkantottam volna megint a dobozba, elrepültek, elvitték a szemem színét.

Az eltűnt idő rabjai

Nagy tata szeret fényképezni. Apámról őrizget egy képet a fotóalbumban, amin talán hatéves. Elgondolkodva nyúl bele a felbontott uborkásüvegbe. A jelenetet néhány évtizeddel később velem is megisméltette. Szerintem az nincs benne az én albumomban.

Az eszkimók szent jelvénye

Nagymamámhoz többször is érkeztek távol lakó barátnők. Egy alkalommal izgatottan rohantam ki, amikor meghallottam a csengőt. Nagymama közben beengedte a nénit, akit igyekeztemben majdnem feldöntöttem. – Te Irma, nálatok megállt az idő? – csodálkozott. – Hogy vagy, kis Laci? – kérdezte. Aznap délután nem mentem be a házba.

A csodák udvara

Nagymamáék udvarán, szemben Dédó házával, volt egy magasra nőtt bokor. Alábújtam, felmásztam a törzsén, és ott üldögéltem. Nagymama a kibetonozott úton járt, nem vett észre. Volt, hogy kikészített nekem a kúthoz almát vagy sárgarépát. Azért kimentem, majd visszamásztam. Amikor megkergettek a lányok, oda menekültem előlük. Egyszer az egyikük nem hitt nekem, hogy innen lehet látni a csillagokat, ezért a fejére ütöttem egy bottal.

A nagy háború

Anyám félt, mert a Dunáról odahallatszott, ahogyan bombázzák Vukovárt. Én nem féltém, csak furcsa volt, hogy Zsikiék nem jönnek hozzánk többet. Egyszer Nagyapa odasétált Anyámhoz, kezébe nyomott egy csomag gibanicatésztát. Ez a nyugdíjam. Anyám nem válaszolt.

Góg és Magóg

Józsikával szerettük a *Gumimacikat* nézni. Úgy emlékszem, egyik délután kitaláltuk, hogy mi is úgy fogunk ugrálni és pattogni, mint a macik a rajzfilmben. A fürdőszobában vizet ittunk, majd az udvaron ugráltunk. Ha elfáradtunk, visszamentünk még egy kortyért. Anyám szólt ránk, hogy ne igyuk a vizet, mert rossz a vízvezeték-hálózat, nem is érti, hogy ihattuk meg, hisz barna a víz.

Doktorteszt

Zsikiék hoztak nekünk egy kutyát Svájcból. Nagy volt, felültem rá, és vitt. Apám ott ment mellette, mikor a hátán ültem. Ha sétálni mentünk és hívni akartuk, akkor azt mondtuk neki, Fuß! Mikor esett a hó, Apám befogta a szánkó elé, hogy húzzon. Ő elindult előtte, majd kiáltott: Mackó, gyere! Mackó rövest utána iramodott. Évekkel később lerajzoltam a jelenetet, Apám bekereteztette. Így nem lehet felírni orvosságot a napfelkeltére.